

و ۳۹ قطعنامه درخصوص ایران ارائه شد. طرح ۶۲ لایحه و قطعنامه در کنگره هرچند بیانگر اهمیت موضوع ایران در کنگره آمریکاست، مبنای ارزیابی و سنجش میزان انسجام و همگرایی کنگره در قبال ایران، تعداد لوایح و قطعنامه‌هایی‌اند که پس از تصویب در مجلس‌ها و توشیح ریاست جمهوری به قانون تبدیل شده‌اند. گفتنی است از میان لوایح مذکور، لایحه‌ای به قانون تبدیل نشده و با وجود تصویب نه قطعنامه تنها یک قطعنامه الزام قانونی داشته که آن هم توسط رئیس‌جمهور و تو شده است. نکته‌ای که به نظر مانع تصویب لوایح ضد ایرانی علیه ایران شد چالش‌های ایجاد شده میان کنگره و دولت در سال پایانی و نزدیکی انتخابات ریاست جمهوری و بسط تنش‌های حزبی به درون کنگره بود.

نکته مهم دیگر در مورد فعالیت‌های کنگره، میزان تأثیرگذاری این اقدامات بر سیاست خارجی آمریکا در قبال ایران است. همان‌گونه که اشاره شد کنگره با استفاده از ابزارهای خود به‌ویژه تقنین و نظارت، نقش ویژه‌ای را در سیاست خارجی آمریکا ایفا می‌کند. البته ایفای نقش کنگره در سیاست خارجی به عوامل متعددی بستگی دارد که از مهم‌ترین آنها می‌توان به شرایط سیاسی، ویژگی‌های شخص رئیس‌جمهور و تقابل یا همکاری احزاب در کنگره و ارتباط با دولت اشاره کرد. به بیان دقیق‌تر با وجود ضدیت کنگره آمریکا با ایران، فعالیت‌های آن به شدت تحت تأثیر تقابل‌های حزبی درون کنگره از یک‌سو و چالش‌ها با دولت ترامپ به‌ویژه در سال دوم فعالیت قرار گرفت. به بیان دیگر بخش قابل‌توجهی از فعالیت‌های کنگره در سال اول در حمایت از سیاست‌های ترامپ قرار داشته و مخالفت‌های جسته و گریخته دموکرات‌ها نیز ناظر بر فعالیت‌های ترامپ برای نابودی میراث «اوباما» بود. در حالی که فضای کلی کنگره همراهی و حمایت از سیاست‌های دولت ترامپ در عرصه داخلی و بین‌المللی بود، در سال دوم با اوج‌گیری تنش‌ها میان ایران و آمریکا، لوایح ضد ایرانی در سایه لوایح و قطعنامه‌هایی قرار گرفت که در صدد کنترل شکل‌گیری یک جنگ تمام‌عیار میان ایران و آمریکا بودند. به همین منظور «لایحه ۵۵۰» با هدف ممانعت از شکل‌گیری جنگ در هر دو مجلس به تصویب رسید، ولی در کمیته حل اختلاف مسکوت